

Poletje.

Zdaj pa zdaj! Res hvalijo pomlad, saj sem jo jaz tudi! Toda tako brž se ospè to cvetje, in ta dež in ta jug se vedno robkata gori v skrivnostnem ozračji. Letos sta se celo takó lasala, da so snežene cunjice letele na mater zemljo in enkrat je celó slana pokazala svojo jesensko jezo. In pa še ta nezdrava sapa, ki mi takoj kašelj napravi, ako se le vležem v to mlado travo! Nič mi ni torej za spomlad, za letošnjo že celó ne!

Poletje pa, poletje! Kako je to prijetno! Solnce oblastno gospodari na nebu in pošilja svoje brzonoge sluge, svoje žarke, na vse kraje sveta. Res dobri in spretni in zvedavi so ti žarčki. Vsako luknjico ovohajo in v vsako špranjo pokukajo. No, pa saj so dobrohotni in radodarno delijo dobrote svojega mogočnega gospodarja, ki mu plemenito srce gori za vesoljni svet Tako se oživi človek po teh žarčkih, celó črviček v prašni zemlji se veselo zviija in telovadi. Kadar pa je le preveč in ti solnčni oprode postaneje nadležni, takrat pa prisopihajo težki oblaki in te škratlje tako pokropé z deževnico, da so takoj zopet pohlevnejši.

In zunaj, na polji, kako se vse žarí in blišči! Rumene pšenice zrnati klasovi se upogibajo pred ženjčinim srpom, rdečeglava detelja zori se v solnčnih žarkih in zeljnate glave trdé se ljudem na veselje. Žolti koren leze iz zemlje, belkasta repa obeta biti debela, priljubljeni krompir kuka iz prsti, listnata pesa rase, da je veselje, debeljača se maje od rejenih storžev, pohlevni fižol poka radi premajhnega stročja . . . Pa reci kdo, da to ni prijetno, še bolj pa dobro! Pomlad je res lepa reč, poletje pa je dobra reč.

Pa mi ne zameri, da opravljam pomlad. Morda se v jeseni tudi poletju prigodi kaj tacega. Pod solncem ni nič stalnega. Vidiš me, da sem deklica in takim očita svet, da so premenljive. In slovnica še to otrokom pripoveduje, da letni časi so vsi ženskega spola razun poletja. Pa še poletje je nekaj polovičarskega, srednjega. Letni časi se res hitro spreminjajo, štirikrat na leto. In ta sprememba menda vpliva tudi na človeka ali kali? Ako na vse, ne vem; na mene bržkone.

Le pogledjte me, kako sedim na pšeničnem snopu! Vse okrog mene je živo, dozorelo. In ta vetriček, Bog ga živi! Kar sproti mi suši na čelu kapljice, ki mi jih delajo solnčni žarki. Vse okrog mene se giblje in vrti: klasovje, trava in cvetice; veterc pa piše na svojo veliko piščalko in kakor zapiska, bolj ali manj, tako se zamaje vse okrog mene bolj ali manj. Res spreten igralec, ta veter! Celó moji kodrasti lasci ubogajo ga, kolikor jih

ne drži trinoški glavnik in trak. Tudi čopasta koklja prikokotala je na njivo s svojo družinico. Tako po konci drži glavo kakor petelin in gleda ponosno na piščance, kakor bi hotela reči: »Naši so, ti-le-le, vsi, kar jih je!« Malo napuha, se vé, jej ne more oditi, kakor meni. Pa njej se še nekakšno podá, ker nima pameti; meni so pa že večkrat mama rekli, da se mi kar nič ne podá, če sem napuhna ali nečimerna.

Poleti je. Le pogledjte me! Glave in vratu mi ni treba ovijati z volnenim ali kockastim robcem, čišmici plesné doma na polici, nogavice lepo zravnané v skrinji, samo šolnički mi zakrivajo nogi, da se ne ubodem. Zimsko krilce je v materinem postavci, kočemajka se tudi neče sprijazniti z belimi rokavci, le na vratu svetinjka, ki me razodeva »Marijinega otroka«, ta se nikdar ne loči od mene, na vso moč jo imam rada. O, draga mi svetinjka, spoštljivo te poljubim! O Marija, varuj me, o Marija, vódi me po pravi poti v sveti raj — po pravi poti v sveti raj! . . .

Nekaj rož sem nabrala po travniku, da bi si venec spletla. Po imenih vem jih precej našteti, a to je križ, ker ne vem, katera je ta pa ona. Kislico poznam dobro, ker sem jo že večkrat imela v ustih. Tisto že bolje poznam, kar je precej za usta; sicer me pa sponin rad kaj goljufa! Oni dan me je brat poprašal za neko žito na njivi, kako se imenuje? In odgovorila sem mu, da je pšenica. Pozneje pa so oče povedali bratu, da je bil ječmen, ne pšenica. Kako me je bilo sram! Poprej sem se bahala s svojo učenostjo, takrat pa nisen poznala niti pšenice, od katere sem pojela že toliko dobrega kruhka. Gosposki otroci smo res okorni: toliko se učimo, pa tako malo vemo.

Kako sem klepetava, kaj ne da! Sam napuh in lahkomišljenost gledata iz mene. Hočem se pa tako malo poboljšati. Napuh kaznujem s tem, da niso moje vse misli, ki sem jih napisala; nekaj sem tako slišala govoriti od starejših prijateljic, nekaj v šoli, nekaj doma. Lahkomišljenost pa kaznujem s tem, da bodem odslej molčala. Pa drugič zopet, kadar bodem modrejša.

P. Bohinjec.

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Kaj se kar nič ne zmoči, če v vodo pade?
2. Kdaj začnejo mlade race plavati?
3. Kdaj je mogoče vodo v rešetu nositi?
4. V kateri šoli je treba po 6 nog za učenje?
5. Kateri čas tudi lenuh prav porabi?